

מסורת הש"ס

(א) לעיל ח' ט' ז' (ב) כריתות
(ג) כריתות ט' ז' (ד) כריתות
(ה) ויקרא י"ג
(ו) נזקק (ז) ו' (ח) ו' (ט) ו'

נוסחת הריב"ן

(א) דכיון: [ב] מיריות אט
דיון: [ג] כדלמרי: [ד] שער
למא ככיו: [ה] דלית:
[ו] שמינא דו קרבן מאן תנא
דמיר טהור שנטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין
אמר רב מקדש רבי היא
דלמא אין מיריות טהרה חלה
עלי עד יום שמיני שמינא
קרבנותיו דתנא וקדש טו:
[ז] דחשיב: [ח] עליו: [ט] דמי
ליה כטומאה: [י] דלית:
כן בשמיני טו: [יא] אמת
ואמת: [יב] לא מתוקמא כר
אלא כר: [יג] ויסי: [יד] (דמשמט)
למא ככיו: [טו] כשמיני
ה"ק ואמר קר מיריות
ענין לשביעי טהרה יום
תגלחתו שחלה עליו מיריות:
לדלמא אטמא קודש שחלה
קרבנו לחייב אטמו כמי
קרבנות טומאה: ורב וכו':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו'
והאי דקאמר ימי חלוטו
לכיל ומית פריך מתגלח:
(ב) בא"ד כשהוא מתגלח:
מעכשיו: (ג) ד"ה מיר וכו'
מיריות אט דין כר: ה"ק
ואמר מ"ה ש"מ כר
מקדמי: (ד) ד"ה אלא
שטמא שמי: (ה) ד"ה
ציוס תגלחתו וכו' ויגלה
ראשו כליל ומית אט
נמחק: (ו) ד"ה כיון
שנטמא וכו' טהרה כלל
וקרי ליה טומאה
אריכתא ה"ק ואמר וכו'
דאי אליה וכו' ואינו חייב
וכי אלא קרבן אחד
דאליבא דרבי כיון דנטמא
ביום שמיני וכו' נמחק
קרבן על כל אחד כליל
וה"ל ומית דלי נמחק:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] רש"י ד"ה כיון שנטמא
וכי וכו' ונטמא ביום ז'
דטומאה וכו' כיצ עי'
א"מ: [ב] תוס' ד"ה ציוס
תגלחתו וכו' והא דתנן פ'
קמא דכריתות דף י' כיצ
כליל: ודלא כחלופי
גרסאות לעיל שגביו
בתוס. אורח משכור:

הגהות התוספות

1. תיבת משביעי נמחק.
2. ז"ל טלה.

דאי סלקא דעמך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת.
והכתיב ובעם המטעה את בגדיו וגו' (ו) והוא דינא דקא מיימי ומה
נזיר בקרבן כו' היכי קאמי והא זה זה ראוין לתגלחת: לעולם אימא
לך תגלחת דטומאה [ז] כיון שהיה וטמא וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי

(א) דקא פריך ימי חלוטו שאין שער
ראוי לתגלחת מתגלחת דמיריות קאמר
דלית מיריות בקרבן כשהוא (ב) מגלח
מעכשיו מתגלח על מיריות אבל נזיר
מלוער כשמתגלח תחילה מתגלח על
שנתפסא מלוער וכו' קמני ימי
חלוטו שאין ראוי לתגלחת טומאה
דמיר אלא לתגלחת דלעמך לא כל
שכן שאין עולין מן המנין דמיריות
טהרה ולעולם אימא לך היכא דנזר
הוא צביט הקצבות טעון גילוח
דטומאה: **אם שמע וי ימוס מה עליו**
נפסע פתאום נטהור שנטמא כו':
נזיר בקרבן. שהיה טמא מתחילת
צו מיריות: **אינו דין כו'.** (א) [ב] מקדמי
ולפטור את הנזיר בקרבן שאין טעון
העברת שער שמע מינה דאין טעון
גילוח [ד] שער ש"מ: **אלא (ה) טמא**
שנזר שביעי שלו. שטובל צו עולה לו
מן המנין דהואיל ופאלינו בר קרבן
מתחיל למנות מצו ציוס: **ונזיר טהור**
שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן
המנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני
ו[מכאן] קרבנותיו כו': **דנפסע וקדש**
אם ראשו. שמתחיל למנות לענין
מיריות ציוס הצאת קרבנותיו שהוא
שמיני דכתיב (ו) וציוס השמיני יציא שמי
תוריו: **ציוס תגלחתו.** שהוא שביעי
דכתיב וגילה (ז) את ראשו ציוס
טהרה ציוס השביעי יגלחתו: **והא דתנן**
נזיר שנטמא כו' מאן סתא. [ח] חשיב להו
טומאות הרבה ואפ"ה לא מיימית עליהו
אלא קרבן אחד: **אמר רב חסדא ר'**
יוסי צבי יהודה היא. דלמיר מיריות
טהרה משביעי הוא יום תגלחתו
חילל עליה: **ומשכחת לה.** דמיהו
טומאות הרבה: **כגון שנטמא.** ומנה
ששה כדי להוות [ט] עליה בשביעי
ובשביעי [א] וחזר ונטמא ציו' ו' דטומאה
אחריתי איקרי הואיל וטבל צו ציוס
אכל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל
ומן שלא יתה שעה שראוי להציא
קרבן שעדיין לא הגיע ליום ח' הציא
חייב אלא קרבן אחד אכל אס נטמא

וחזר ונטמא בשביעי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל
עליו טהרה כלל (ו) דמי [ז] לטומאה אריכתא. דאי אליבא דרבי
לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד
דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי
ואינו חייב אלא קרבן אחד לסוף ימי טהרתו כיון דמיריות דטהרה
לא חילל עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא
ולכא זהו טומאות הרבה. ואי אמרת כגון דנטמא [ז] בשמיני והיוין
לכו טומאות הרבה הא נמי לא מיתרסא דלא יציא אלא קרבן
אחד דאי אליבא דרבי כיון דנטמא יום שמיני שיתה שעה שראוי
להציא בה קרבן נמחייב על כל [א] אחד. הילכך לא מיתוקמא
מאלא כרבי יוסי צבי יהודה ש"מ: **מאי טעמא דרבי.** דלמיר
לא חילל עליה מיריות דטהרה עד יום הצאת קרבנותיו: **דאמר**
קרא ופער עליו מאשר חטא על הנפש וגו'. [ב] דמשמע אימתי וקדש
את ראשו שמתחיל למנות צו צומן שכיפר עליו דהיינו ששמיני [א]

מי שאמר פרק שלישי נזיר

יח.

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. צסוף ימי חלוטו דכתיב וכנס
המטעה את בגדיו וגלה את כל שערו אצל תגלחת דטהרה לית
ציה במלוער דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו מתוך טומאה
הוא מגלחה שגם צימי ספרו מטמא אדם כמגע: **לא תגלחת טומאה**
דמיריות קתני. כלומר לעולם אימא

לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דצימי
חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא
תגלחת דמיריות קמני דנזיר בקרבן
ראוי שער לתגלחת מחמת מיריות
וצימי חלוטו לא צעי תגלחת דטומאה
מחמת מיריות אלא מחמת זרעו זה
אין שייך למיריות כלל הילכך לא יעלו
לו ימינו למיריות: **במהורר שנטמא**
הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות
מיריות צהרה ואחר כך נטמא
דכתיב והימים הראשונים יפלו:
ולפטור את הנזיר בקרבן שאין טעון
העברת שיער והבאת ציפרים. והוא
הדין דממעט ליה מאסא דכתיב צהרה
עניינא והיינו דקאמר כממני צמיר
בקרבן אינו מציא קרבן טומאה
דמיעטיה קרא כדדרשין הכא:
והלא דברים ק"ו. פירוש אי לא
מיעטיה קרא ומה טהור
שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו
הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא
מתחילתו שטמא צומיר שהזקיקתו
טומאתו לכל מ"ל וטמא ראש נזר
מיותר דמצי למימר וכו' ימות מת
[עלין] כפסע פתאום וגלה ראשו:
ביום הבאת קרבנותיו. דקך כתיב
צקל ציוס השמיני יציא שמי שתי
מוריס וכו' וכפר עליו מאשר חטא על
הנפש וקדש ראשו ציוס ההוא שמעין
ציוס שמיני שהוא הצאת קרבנותיו
דמפרש לקמן בסמוך:

ביום תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו
בשביעי כסמוך מפרש
טעמא: **והא דתנן.** פ' קמא דכריתות
[ב] (דף ט'): **משביעי הוא דחייא.**
משביעי שמתחיל לימות מיריות
משביעי: **ומשכחת טומאות**
הרבה. כגון שנטמא ציוס שביעי
וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אחר
שהוא ושנה וטבל דמיד כשהוא וטבל
חל עליו צאותו יום מיריות טהרה שום
שביעי הוא ממנין שלשים כי נטמא
ציוס שביעי כיון דחל עליה מיריות

טהרה כזר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוא כנטמא בשביעי דהוא
ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה מיריות טהרה ומכל
מקום פוטרי עמנו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא
יאל שעה אחת ליום שראוי הוא להציא קרבנות דהיינו ציוס שמיני:
דאי רבי. דלמיר דאינו מתחיל למנות מיריות טהרה עד יום
שמיני כולה טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להצאת
מיריות והיו כאלו נטמא בשביעי ואמאי קרי ליה טומאות הרבה
ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דיאל לשעה שראוי להציא קרבנותיו
והיו כנטמא אחר הצאת קרבנותיו דודאי לריך להציא קרבן
טומאה אחר: **דכתיב מאשר חטא על הנפש.** וכמי צהרה
קרא לאלתר וקדש ראשו ציוס ההוא פ' ציוס שכיפר עליו דהיינו
שמיני: **אם בן לימא קרא וקדש את ראשו.** ופשיטא דאשמיני
דקיימין ציה איירי ציוס ההוא למה לי אס אינו ענין לשמיני
תנאו לשביעי דלימור למשדי אשביעי:

עין משפט
נר מצוה

יג א מ"י פ"ו מהל'
מיריות הלכה ג:
יד ב מ"י שם הלכה ח:
טו ג מ"י שם הלכה ז:
טז ד מ"י שם הל' טו
וע"ש כ"מ:

תורה אור השלם

1. ובי ימות מת עליו
בפסע פתאום ונפסא ראשו
נזיר וגלה ראשו ביום
טהרתו ביום השביעי
במדבר ו ט
2. וקשה הבין אחד
לקשאת ואחד לעלה
וכפר עליו מאשר חטא
על הנפש וקדש את
ראשו ציוס ההוא:
במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. למיריות
טהרה שמה (כריתות ב.).

פ' הרא"ש

טהרה: מה טהור שנטמא
וכי אצי"פ שחלתו היה
טהור כ"ש טמא שקבל
עליו נזי' בטומאה: ביום
הבאת קרבנותיו. דהיינו
יום ח' או מתחיל קדוש
ראשו דהיינו גידול שער
למיריות טהרה דכתיב
קדוש יהיה גדל פרע: רבי
יוסי בר' יהודה אומר ביום
תגלחתו. היינו ב' וילקמן
מפרש טעמיהו: מני ר"י
בר' יהודה [היא] דאמר
נזיר טהרה מ' הוא
דחילל. הלכך קרי ביה
טומאות הרבה כי כבר
התחיל למנות מירי' טהרה
ומי אינו מביא אלא קרבן
א' דכיון דעדיין לא יצאת
שעה שראוי להביא בה
קרבן אבל לרבי דאמר נזי'
דטהרה לא חילל עד ח'
אם נטמא ב' חדא טומאה
אריכתא היא ואם נטמא
בח' הרי יצאת שעה שראוי
להביא בה קרבן וכו'
קרבנות בעי למיחי:
(א) אימתי וקדש את ראשו
בזמן שכפר. כלומר בזמן
הכפר לכפרה אף אם לא
כפר: איכ לימא קרא וקדש
את ראשו. וכו' וממילא
ידענא דאוכפר קאי:

(א) נראה דהי' גירסתו כגמ'.